

U grupi partizana koju je vodio Mitrov Danko¹ koja prolazi kroz zaseok Rupare sela Kola, i prva akcija na području Manjače.

P R E P I S
Arhiv D. 1. 1941
ABK
OVO JE BILO 28. AVGUSTA 1941. god.
=====

Kadenić Teofik-Cinkara rođen 1914. godine u Banjaluci, sada nastanjen u Sarajevu. Prvoborac i nosioc "PARTIZANSKE SPOMENICE 1941"

I Z J A V I

Biće 24 avgusta 1941. godine kada je prešla jedna grupa partizana iz Tisovca za Manjaču², radi čizanja ustanka u Manjači. Ovu grupu sačinjavalo je oko sedamnaest partizana i sjećam se da su bili ovi: Mitrov Danko vođa grupe,³ Kadenić Teofik-Cinkara (to sam ja),⁴ Branković Milan,⁵ Ristić Miroslav,⁶ Čurulija Stanko,⁷ Morača⁸ Lastrić Brane,⁹ Kazaz Muhamed,¹⁰ Karabegović Leđe,¹¹ Bajić Boško,¹² Kolak Ruđi,¹³ Cvitković Miljenko,¹⁴ Pavičar Milan,¹⁵ Škrbić Risto,¹⁶ Čurulija Jovica,¹⁷ Babić Branko i Kovačević Mirko.

Ova grupa nosila je sa sobom jedan radio prijemnik. Po prelasku rijeke Vrbasa prošla je kroz selo Krupu na Vrbacu, stigla u selo kola zaseok Rupari gdje se je zadržala nekoliko dana a to je do 28 avgusta. U zaseoku Ruparima postojala je partijska ćelija, pomoću koje su ovde održane nekoliko sastanka se naročito u vezi čizanja ustanka, a seljaci su služali i radio prijemnik, obično radio Moskvu.

Dana 28. avgusta krenili smo iz zaseoka Rupara prema planini Manjači, i to oko dva sata poslije pola dana. I ako smo mogli ići ka Manjači šumom i šumarcima da nas niko ne primjeti, Mitrov Danko naredio je da se krećemo glavnim putem, koji vodi od Banjaluke prema ključu i obratno, a kojim smo išli svega oko jedan kilometar te smo se svatili u zaseok Oraganovići i tamo smo se zadržali neko vrijeme. Dok smo išli glavnim putem susreli smo jedna kola i neke putnike u njima. Ovi putnici u kolima sa konjskom zapregom, očigledno su se uplašili kada su nas spazili jer smo išli u vojnom poretku a ispred naše grupe vijala se je crvena zastava. Ova kola smo pretresli te pošto u njima nijesmo ništa našli, mi smo ih pustili da kreću dalje a to je put Banjaluci kuda su se i kretala. Malo dalje mi smo

susreli jednog žandarma na biciklu koji, također ide pravac Banja-
~~luka~~ luka. On je bio naoružan jednim pištoljom. Pošto smo ga razoružali
 i oduzeli bicikli mi smo ga povelili sasobom.

Oko dva sata zadržali smo se u zaseoku Draganovićima kada su
 nas napali žandarmi, koji su došli iz žandarmerijske stanice iz Kola
 koji su na nas pucali iz pušaka i puškomitreljeza. Mi smo na vatru
 odgovorili vartrom, ali pošto smo bili u vrlo nepovoljnom položaju
 za odbranu, to smo bili prisiljeni da se povučemo prema planini
 Manjači. U ovoj borbi ranjen je Branko Lastrić ~~xxxxxx~~ lakše u nogu
 a mi smo teže ranili narednika žandarmerijske stanice iz Kola Petra
 Janječića i to u oko koje je morao čim prije da vadi.

Iz Manjače ova grupa krenila je za Mrkonjić Grad iz zaseoka
 Garbovice još iste noći pošto smo bili obavješteni da je toga dana
 (28. avgusta) bio oslobođen Mrkonjić Grad.

U Manjači su od ove grupe ostali i to: Karabegović Leđa,
 Branković Molea i Muhamed Kazaz.

BANJALUKA 16. II. 1962. god.

Kačenić Teofik-Cinkara s. r.

ORIGINAL OVOGA PREPISA NALAZI SE (IZ OVAJ PREPIS KOJI JE
 OD STRANE SAVEZA BORACA NOR OVJEREN.

OVAJ PREPIS VRŠEN JE IZ RAZLOGA POŠTO JE ORIGINAL PISAN
 RUKOM TE DA BI SE MOGLA LAKŠE DA ČITA.